

jące kwalifikacje do wykonywania zawodu: pielęgniarki, pracownika socjalnego, rehabilitanta, fizykoterapeuty, psychologa, pedagoga, logopedy, terapeuty zajęciowego lub innego pokrewnego zawodu.

2. Osoby świadczące specjalistyczne usługi dla osób z zaburzeniami psychicznymi powinny również posiadać co najmniej półroczny staż pracy w zakładzie psychiatrycznej opieki zdrowotnej lub w jednostce organizacyjnej pomocy społecznej dla osób z zaburzeniami psychicznymi.

3. Specjalistyczne usługi dla osób z zaburzeniami psychicznymi mogą być świadczone przez osoby bez przygotowania zawodowego, o którym mowa w ust. 1, posiadające co najmniej roczny staż pracy z osobami z zaburzeniami psychicznymi. Dotyczy to usług uznanych za specjalistyczne usługi na podstawie § 2.

§ 4. 1. Odpłatność za specjalistyczne usługi dla osób z zaburzeniami psychicznymi, z zastrzeżeniem ust. 2, ustala się w zależności od posiadanego dochodu na osobę w rodzinie:

Dochód na osobę w złotych	Wysokość odpłatności w procentach ustalona od ceny usługi dla:	
	osób samotnie gospodarujących	osób w gospodarstwach wieloosobowych
1	2	3
do 275	nieodpłatnie	nieodpłatnie
276—450	3	7
451—600	7	15
601—700	15	25
701—750	30	40
751—800	60	70
801—900	90	100
powyżej 900	100	100

2. Odpłatność za specjalistyczne usługi dla osób z zaburzeniami psychicznymi świadczone w ośrodkach wsparcia regulują odrębne przepisy.

§ 5. Kwoty określające dochód na osobę są waloryzowane na zasadach i w trybie określonych w art. 35a ustawy o pomocy społecznej.

§ 6. W szczególnie uzasadnionych przypadkach osoba zainteresowana może, na jej wniosek lub na wniosek pracownika socjalnego, być częściowo lub całkowicie zwolniona z ponoszenia odpłatności na czas określony, zwłaszcza ze względu na:

- 1) korzystanie co najmniej z dwóch rodzajów specjalistycznych usług,
- 2) konieczność ponoszenia opłat za pobyt członka rodziny w domu pomocy społecznej lub ośrodka

wsparcia i wszelkiego typu placówkach opiekuńczo-wychowawczych i leczniczo-rehabilitacyjnych,

3) więcej niż jedną osobę w rodzinie wymagającą pomocy w formie specjalistycznych usług lub usług opiekuńczych, w tym co najmniej jedną przewlekłe chora,

4) zdarzenie losowe.

§ 7. Opłata za specjalistyczne usługi wnoszona jest do kasy ośrodka pomocy społecznej do 15 dnia każdego następnego miesiąca po wykonaniu usługi przez osobę zobowiązaną do uiszczenia opłaty.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Pracy i Polityki Socjalnej: w z. *M. Manicki*

13

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I POLITYKI SOCJALNEJ

z dnia 30 grudnia 1996 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie zakładowego funduszu rehabilitacji osób niepełnosprawnych.

Na podstawie art. 22 ust. 4 ustawy z dnia 9 maja 1991 r. o zatrudnianiu i rehabilitacji zawodowej osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 46, poz. 201, Nr 80, poz. 350 i Nr 110, poz. 472, z 1992 r. Nr 21, poz. 85, z 1993 r. Nr 11, poz. 50 i Nr 28, poz. 127, z 1995 r. Nr 1,

poz. 1, Nr 5, poz. 25 i Nr 120, poz. 577 oraz z 1996 r. Nr 100, poz. 461) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 17 czerwca 1992 r. w sprawie zakładowe-

go funduszu rehabilitacji osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 52, poz. 240 i z 1996 r. Nr 9, poz. 52) w § 3 wprowadza się następujące zmiany:

1) w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) rodzaje wydatków i zadań zakładu, które są finansowane z funduszu rehabilitacji, z tym że na wydatki, o których mowa w § 1 ust. 2 pkt 10, należy przeznaczyć rocznie nie mniej niż 10% środków funduszu,”;

2) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Regulamin funduszu rehabilitacji i plan rzeczowo-finansowy na dany rok wymagają uzgodnienia ze służbami rehabilitacyjno-medycznymi oraz działającymi w zakładzie pracy związka-

mi zawodowymi lub — w przypadku ich braku — przedstawicielami pracowników niepełnosprawnych. Uzgodnienia dokonuje się w ustalonym przez strony terminie, nie później jednak niż w ciągu 30 dni. W przypadku braku uzgodnienia po upływie tego terminu, regulamin i plan rzeczowo-finansowy funduszu ustala sam pracodawca po rozpatrzeniu zgłoszonych uwag.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem przepisu § 1 pkt 1, który wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 4 lutego 1996 r.

Minister Pracy i Polityki Socjalnej: w z. *M. Manicki*

14

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I POLITYKI SOCJALNEJ

z dnia 8 stycznia 1997 r.

w sprawie szczegółowych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego, ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop.

Na podstawie art. 173 Kodeksu pracy zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przy ustalaniu urlopu wypoczynkowego w wymiarze proporcjonalnym, zwanego dalej „urlopem proporcjonalnym”, kalendarzowy miesiąc pracy odpowiada 1/12 wymiaru urlopu przysługującego pracownikowi na podstawie art. 154 § 1 Kodeksu pracy.

2. Niepełny kalendarzowy miesiąc pracy zaokrągla się w górę do pełnego miesiąca.

3. Jeżeli ustanie stosunku pracy u dotychczasowego pracodawcy i nawiązanie takiego stosunku u kolejnego pracodawcy następuje w tym samym miesiącu kalendarzowym, zaokrąglenia do pełnego miesiąca dokonuje wyłącznie dotychczasowy pracodawca.

§ 2. 1. Przy proporcjonalnym obniżeniu wymiaru urlopu wypoczynkowego, zgodnie z art. 155² § 2 Kodeksu pracy, nie uwzględnia się niepełnych miesięcy kalendarzowych urlopu bezpłatnego lub innego okresu niewykonywania pracy, o których mowa w tym przepisie.

2. Jeżeli urlop bezpłatny lub inny okres niewykonywania pracy, o których mowa w art. 155² § 2 Kodeksu pracy, obejmuje części miesięcy kalendarzowych, za miesiąc uważa się łącznie 30 dni.

§ 3. Pracodawca ustala wymiar proporcjonalnego urlopu wypoczynkowego przysługującego pracownikowi w roku kalendarzowym, w którym nabył on u tego pracodawcy prawo do urlopu w wyższym wymiarze, uwzględniając odrębnie okres przypadający przed nabyciem prawa do urlopu w wyższym wymiarze i odrębnie okres przypadający po nabyciu prawa do takiego urlopu.

§ 4. 1. Pracownikowi zatrudnionemu w niepełnym wymiarze czasu pracy udziela się urlopu wypoczynkowego w wymiarze wynikającym z art. 153 i 154 Kodeksu pracy.

2. Pracownikowi określonego w ust. 1, którego rozkład czasu pracy przewiduje dni pracy i dni, w których nie ma on obowiązku wykonywania pracy, udziela się urlopu wypoczynkowego na dni pracy i dni wolne od pracy w takiej proporcji, w jakiej dni te występują w czasie wykonywania pracy przez pracownika.

§ 5. W okolicznościach uzasadniających przesunięcie urlopu na inny termin niż określony w planie urlopów pracodawca jest obowiązany udzielić pracownikowi nie wykorzystanego urlopu w terminie z nim uzgodnionym.

§ 6. Wynagrodzenie za czas urlopu wypoczynkowego, zwane dalej „wynagrodzeniem urlopowym”, ustala się z uwzględnieniem wynagrodzenia i innych świadczeń ze stosunku pracy, z wyłączeniem:

- 1) jednorazowych lub nieperiodycznych wypłat za spełnienie określonego zadania bądź za określone osiągnięcie,
- 2) wynagrodzenia za czas gotowości do pracy oraz za czas niezawinionego przez pracownika przestoju,
- 3) gratyfikacji (nagród) jubileuszowych,
- 4) wynagrodzenia za czas urlopu wypoczynkowego, a także za czas innej usprawiedliwionej nieobecności w pracy,
- 5) ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy,